

สาวเสิร์ฟ เสน่หา

เมวิษา

รถแล่นมาจอดเทียบริมฟุตบาท เขาก้าวเท้าเข้าไปด้านใน คืบนี้คงต้องเอาเวลาทั้งหมดที่มีทำแต่งงาน อีกอย่างพรุ่งนี้ก็จะบินไปนิวยอร์กแต่เช้า ที่นั่นมีผู้หญิงมากมายให้เลือกมาปลดเปลื้อง อารมณ์แทนมาริสสา

เขาเอนกายพิงเบาะหนังเนื้อนุ่ม มองเรื่อยเปื่อยไปนอกกระจกสีเข้มขณะที่รถมุ่งหน้าไปตามถนนบอนด์สตรีท จึงผ่านกลับมาที่หน้าแกลลอรี่อีกครั้ง นึกโล่งใจที่ไม่เห็นมาริสสา

รู้สึกแย่น้อยที่ต้องปิดฉากความสัมพันธ์ด้วยวิธีห่วยๆ แบบนี้ แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะรู้ว่าที่เธอชอบเขานักหนานั้นเป็นเพราะฐานะและความมั่งคั่ง...ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

เกือบจะเสมองไปทางอื่นแล้วเชียว แต่จู่ๆ สายตาเหลือบไปเห็นเงาร่างคันทาที่กำลังเดินบนทางเท้าอย่างรวดเร็ว ไหล่สองข้างนั้นตกหล่น หัวที่คลุมด้วยผมสีบลอนด์ก็มลงต่ำ เธอสวมเสื้อกันฝนและสอดมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ หันไปกระเป๋าสะพายไว้ข้างตัว...

สาวเสิร์ฟคนนั้นนั่นเอง

อยู่ๆ เขาก็กดปุ่มติดต่อกายในกับคนขับโดยไม่มีเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น

“หยุดรถ” เขาออกคำสั่ง

สาวเสิร์ฟเส่นหา

โดย เมวีชา

ราคาปก 149 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ ตามพร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบอ็อบด์โดย สำนักพิมพ์ จอย บุ๊คคลับ
50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.สาละวิน-นครชัยศรี
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170
โทร. 02-800-2568, 02-800-2611 (9.30-17.00 น.จ.ศ)
แฟกซ์ 02-800-2569
หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

สาวเสิร์ฟเสน่ห์หา

โดย แมวซ่า

๗
จอย
บุ๊คคลับ

โศกเศอร์ มาร์คหรือสกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความขุ่นเคือง
คิดผิดจริงๆ ที่มาที่นี่ และความผิดทั้งหมดก็ตกเป็น ของมาริสซาแต่เพียงผู้
เดียว

เขาแหวะมาลอนดอนแต่ยี่สิบสี่ชั่วโมง พอออกจากห้องที่นั่งประชุม
ติดต่อกันตลอดทั้งวันในใจกลางเมือง ก็รีบกลับมาที่ห้องชุดโรงแรม หวังว่า
เธอจะเฝ้ารอการกลับมาไปอย่างใจจดใจจ่อ

พอพูดจาประสาตอกไม้ตามมารยาทและถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกัน
เรียบร้อยดีแล้ว เขาก็จะทำในสิ่งที่อยากทำที่สุด นั่นก็คือพาเธอขึ้นเตียง
แต่สุดท้ายกลับต้องมาติดแหงกอยู่ใน อาร์สแกลด์ อารีทีคาล่าไป
ด้วยผู้คน ที่หึ่งหน้ามือหน้าตาและมีแต่พวกคั่งคั่งคิดประปัญญาอ่อน...โดยมี
มาริสซาเป็นแม่งาน

ตอนนี้เธอกำลังให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลดำเนินงานคิดปะ และมูลค่า
ของผลงานที่กำลังจัดแสดงซึ่งเขาไม่สนใจอยากฟังสักเท่าไร

ยิ่งเวลาผ่านไปเขาก็ชักหมดความสนใจในตัวแม่สาวมาริสซามาก
ขึ้นเรื่อยๆ ที่คิดอยากใช้เวลาอยู่กับเธอนั้น คงไม่ใช่ที่นี่...และคงไม่ใช่ที่เตียง
เช่นกัน

และยิ่งยืนอยู่ตรงหน้างานเท่าไรก็ชักหงุดหงิดมากขึ้นเรื่อยๆ
สุดท้ายเขาตัดสินใจว่าจะปล่อยมือจากมาริสซา ตลอดเวลาที่ผ่านมากเธอ
ไม่เคยเป็นปัญหาให้กับเขา...ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนสร้างปัญหาให้เขาได้
เพราะพวกเธอมีความคล้ายกัน อยู่อย่างหนึ่งก็คือ ต้องการคบและใช้
เวลาอยู่กับเขาให้นานที่สุด

ตลอดสามเดือนที่คบกันมา มาริสสาเป็นผู้หญิงที่ฉลาดพอๆ กับ ความชำนาญเรื่องบนเตียง แต่ตอนนี้เธอชักเริ่มเรียกร้องมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างเช่น อ้วนวอน ขอให้เขาเป็นคนพามางานเปิดตัวนี้เป็นต้น

ไม่ต้องเดาก็รู้ เธอคงคิดว่าตลอดสองสัปดาห์ที่ไม่ได้เจอกันมา จะทำให้เขาโหยหาอาศัยอาวรณ์เธอมากมาย จนยอมทำทุกอย่างให้ไม่มีมูหิมิตา

ดวงตาเข้มของเขาหรี่ลง

ผิดเสียแล้ว คนอย่างเขาไม่เคยเอาใจใคร ความแวมึงมีของพระกูด มาร์คาคือ ออสทำให้ไม่เคยมีปัญหาในการกระดิกนิ้วเรียกผู้หญิง เขาเป็นคน เลือกและพวกเธอก็มีหน้าที่ทำตามความต้องการ...ไม่เช่นนั้น ก็คงไล่หัวไป ไม่ว่าเธอจะสวย น่าหลงใหลหรือคิดว่าตัวเองสูงส่งแค่ไหนก็ตาม

มาริสสา ฮาร์เตอร์ตัดสินใจว่าตัวเองสูงลิบลิ๋ว เธอเป็นคนแก้จัด หน้าตาดีเสียจนใครเห็นก็ต้องหันหลังกลับมามอง มีภูมิหลังเป็นเลิศ จบปริญญาด้านแฟชั่น จากอ็อกซ์ฟอร์ด จนได้รับค่าจ้างสูงลิบลิ๋ว จากการทำงาน ในแวดวงศิลปะ ดูก็รู้ว่าที่เธอพอใจทำงานตรงนี้ไม่ใช่เพราะแค่อยาก เรียกร้องความสนใจจากผู้ชายอย่างเขาเท่านั้น แต่เพราะ อยากจับเขาให้ อยู่หมัดด้วย

อดสงสัยไม่ได้ว่า เธอคิดหรือว่าการทำแบบนี้จะจับคนอย่างเขาไว้ ได้ตลอดไป

เพราะผู้หญิงคนก่อนหน้าของเขาก็คงคิดแบบเดียวกัน เธอเตรียมหน้า การโซนี่ เป็นผู้หญิงหน้าตาสวยคม เธอร้องประสานเสียงระดับโซปราโน และมีพรสวรรค์ที่รับประกกันได้เลยว่าบทเด่นที่โรงอุปรากร ลา สกาต้า ใน อีตาลีต้องตกเป็น ของเธออย่างแน่นอน

เธอเตรียมหน้าชื่อสุดหัวใจว่าหากได้แต่งงานกับเฮสเตอร์แล้ว เธอจะ ต้องประสบความสำเร็จอย่างฉันทหลาม เพราะ ชื่อเสียงของตระกูลพระกูด มาร์คาคือ ออสจะสนับสนุนหน้าที่ก ารงาน ของเธอให้กระ โดดก้าวไกล

จินาที่ที่ผยองความในใจให้รู้ว่าอยากแต่งงาน เขาสลดเธอหึงไม่มีเยื่อใยเธออ่อนแอใจรุนแรงตรงข้ามกับซา ถ้าเทียบบุคคลิกรุนแรงโผงผางของเธอเปรียบแล้ว เขาพอใจกับความเยือกเย็นของมาริสสามากกว่า ชอบพอกๆกับการหาความสำคัญที่วามหวานอ่อนแรงอย่างเป็นธรรมชาติยามอยู่ด้วยกันบนเตียง

แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่ายิ่งเขาหุดหงิดเท่าไรเธอก็ยิ่งต้องไปให้ไกลเท่านั้น ชีวิตที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็ถือว่าวุ่นวายพออยู่แล้ว

พอความคิดล่องลอยกลับไปก็ถึงเรื่องที่บ้าน จิมมีปากแหม่มเข้าหากัน โดยอัลโนเมตี พ่อเพ็งแต่งงานกับเมียคนที่ห้า และไม่ได้คิดจะพาตัวเข้ามาวุ่นวายภายใต้ความกดดันของการบริหารธุรกิจที่มีอยู่ทั่วโลก

ขณะที่ยานนิส น้องชายซึ่งเกิดจากการแต่งงานครั้งที่สองของพ่อ ก็เอาแต่วุ่นวายอยู่กับความสำคัญของสองสิ่งไปรุดใน ชีวิต...รถสปอร์ตและผู้หญิง ถึงตอนนี้นิมมีปากแหม่มเข้าหากันแน่นขึ้นเรื่อยๆ

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ สิ่งสุดท้ายที่อยากอ่านจนรับก็คือการที่พ่อพยายามเข้ามายุ่งเกี่ยวกับวิธีบริหารธุรกิจที่เขาจัดการอยู่ หรือแม้กระทั่งยานนิสพยายามยึดเยียดตัวเองเข้ามา

อย่างน้อยเรื่องหลังนี้เฮดเดอร์ตัดสินใจเดินเข้าไปคุยกับแม่ตรงๆ เบเรนิซ มาร์คาคืออดีตอดีตนางค์หลังรู้เรื่องแม่ไม่อยากจะให้ลูกของผู้หญิงคนไหนที่คิดจะมาแย่งตำแหน่งได้ในสิ่งที่ลูกชายของตัวเองควรได้...ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการได้กุมอำนาจกลุ่มธุรกิจทั้งหมดของมาร์คาคือออส ไว้ในมืออย่างถาวรตลอดไป

เขามีเหตุผลว่าทำไมถึงไม่อยากจะให้ยานนิสเข้ามาวุ่นวาย มันไม่ได้เกี่ยวกับการก่ก่แค้นหรืออะไร...แค่เห็นว่าเขาเป็นคนเหยียบไม้โกไม่ฝ่อ ดีแต่ผลาญสมบัติ เสี่ยงเกินกว่าจะให้มาบริหารบริษัทขนาดใหญ่ที่ค่อนข้างซับซ้อน

เขาไม่ได้เห็นด้วยกับแม่เสมอไป และเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ที่จะได้รับนั้น เขาก็มีความเห็นไม่ลงรอยกับท่าน ผาเซาเขาก็จะหมั่นลงขณะใคร่ครวญถึงสิ่งที่ไม่เอาภิรมย์สักเท่าไร

เบเรนิซเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองและ จอมบงการ แม้เขาจะบอกตัวเองเสมอว่า ควรแต่งงานกับทายาทสาวเจ้าของธุรกิจ ยิ่งถ้าเป็นสัญชาติกรีกก็จะดีมาก เพราะ จะช่วยหนุนฐานะทางการเงิน และ จะทำให้ตระกูลมาร์คหรือออสมีลูกชายเชื้อสายเดียวกับที่ผ่านๆ มา แต่การที่ท่านพยายามหาทางจับคู่ตั้งแต่จะทำให้เขาหงุดหงิดหนักขึ้น

มาร์คสาเข้ามาชวนคุยเรื่องตลาดงานศิลปะ เขาก็ได้แต่เออออไปตามแกน ยังคิดไม่ลงว่าควรปิดฉากความสัมพันธ์กับเธอเสียตอนนี้ดีไหม

แต่ปัญหาคือถ้าทำขึ้นมาจริงๆ ดินนี้ก็มีหวังต้องนอนเหงาคนเดียวเป็นสถานการณณ์นี้เสียปะ จระเซ่ที่นำหงุดหงิดเอาหลายๆ

เขาเรียกสาวเสิร์ฟที่เดินถือเครื่องดื่มโอบเข้ามาใกล้ ขณะที่ปลายนิ้วจับก้านแก้วแชมเปญนั่นเอง เขาก็เงยหน้าขึ้นมองเธอ

และประสานสายตาสวยอย่างนั้น ...

ผมยาวสีบลอนด์ของเธอถูกรวบเข้าหากันด้วยข้อมือที่ผันคอโบหน้ารูปไข่สวยไร้ที่ติ ผิวขาวผ่อง จมูกตรงไม่ยวบนัก โหนกแก้มสูงเด่น ดวงตาสีเทากลมโต ขนตาองยาวสวยครบสมบูรณ์ ...

สมบูรณ์เสียจนน่าดื่มดอง

ความคิดแรกที่แวบเข้ามาในหัวก็คือ ทำไมผู้หญิงหน้าตาสวยๆ อย่างเธอต้องมาเป็นเด็กเสิร์ฟแบบนี้?

เขาหยิบแก้วและพึมพำขบใจ เธอเองก็มองสบตาเขาเช่นกัน

ปฏิกริยาของเธอตอนเห็นแวตาสเขา เหมือนเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

แบบสโลว์โมชัน

ดวงตาสีน้ำเงิน ออกเหาคู่ที่นั้นเบิกกว้าง ม่านตาขยาย ริมฝีปากเผยออกขึ้นเล็กน้อย หัวใจตึงหนึ่งเธอเหมือน...คนทำอะไรไม่ถูก น่าจะใช้คำนี้ เพราะดูแล้ว เหมือนเธอไม่รู้จะทำอะไรน ออกจากมองตาเขาแบบนี้ไปเรื่อยๆ

อยู่ๆ อารมณ์เขาก็ดีขึ้น เธอน่ารักเอามากๆ...

"ไม่เห็นมีน้ำแฉ่เลย"

มาริสซาบ่น สาวเสิร์ฟทำหน้าาง เธอจึงละสายผาจากเขาไป
มองผู้หญิงข้างกาย

"ดิฉัน...ดิฉันขอประทานโทษค่ะ" เธอตอบผิดๆ ซัดๆ

เธอเป็นคนโหนเสียงต่ำ น้ำเสียงที่พูดผิดจะเครียดและเป็นกังวล
มือที่ถือถาดซึ่งมีแก้วน้ำที่รับขอบกระ ออกไปมาน้อยๆ

มาริสซาประ ษัตด้วยความอุนเอียว

"อย่าเอาแต่ยืนเป็นหุ่นสติ ไปหยิบมาให้ฉันแก้วนี้ง อย่เอาแบบ
อึดลมละ...แต่ก็ไม่ไ้ระ าวมาให้ด้วย"

บิริทสาวกดินน้ำลายลงคอ "ค่ะ...ได้ค่ะ" พูดจบเธอก็หมุนตัวหัน
หลัง แต่บังเอิญไปชนกับแขกในงานคนหนึ่งที่กำลังถอยหลังออกมาพอดี

เขายืนมือหงวช่วยประคองถาดที่เธอลือไว้โดยอัตโนมัติ แต่สาย
เกินไปเสียแล้ว แก้วน้ำล้มทือยุริมสุดแกว่งรุนแรงก่อนล้มไปด้าน หน้าหล่น
ลงกระหบพื้น โดยที่เครื่องตีมีในแก้วกระ ฉายโดนตือกเหล็กเดรสที่มีมาริสซา
ใส่เข้าเต็มเปา

"ยัยบ้า!" มาริสซากิริตร้องเสียงแหลมด้วยความอุนเอียว "ดูให้
เต็มผา ว่าเธอทำอะไรลงไป!"

"ดิฉัน...ดิฉันขอโทษค่ะ..." เธอพูดได้แค่นี้เอง

ผู้คนเริ่มพากันถอยออกห่าง มีคนหนึ่งรีบกระ ฉีกระ วดเดินไปหา
เธอ เขาเป็นผู้ชายตัวเตี้ยที่มีสีหน้าหงวกำลังโกรธและผวาไปพร้อมกัน

"เกิดอะไรขึ้นครับ" เขากาม

"ก็เห็นผาผาไม่ใช้หรือไง" เสียงมาริสสายังด งุงฉิว "ยัยผู้หญิงบ้า
คน นั้นทำชุดฉันพังหมดแล้ว"

อาการผวาบน ใบหน้าชายตัวเตี้ยยิ่งเพิ่มมากขึ้น เขาพรั้มบอก
ขอโทษขอโพยไม่หยุดปาก จนเสดเซอร์ต้องผัดบพ

“เป็ยกเอเพาะตรงช่วงตัว ไม่ใช่เทอมคริสตา” เขาบอกเรียบๆ “ถ้าปิด
ออกและเป่าให้แห้งกัน่าจะดี” เนื้อผ้าสีเข้มแบบนี้คงไม่เห็น”

แต่เธอไม่ยอมง่าย ๆ

“เธอมันไม่มีสมอง!” หันไปกรีดไสบริกสาวคนนั้นอีกครั้ง

เขายกมือแตะเอวเธอห้ามไว้

“ไปที่ห้องแต่งตัวดีกว่า” เขาบอก และนั่นไม่ใช่แค่คำแนะนำ

เธอหันมามองหน้าเหมือนสำหุนี้ ก่อนกระแทกเท้าเดินจากไป
ขณะเดียวกันชายตัวเตี้ยเรียกพนักงานอีกสองคนที่ยืนรออยู่ให้เข้ามา
พร้อมเศษผ้า ที่โกยและไม้กวาด เพื่อทำความสะอาดน้ำผลไม้และเก็บ
เศษแก้วที่กระจายเกลื่อนบนพื้นไม้ขัดเงาออกไป

ตอนเช้าหันไปพูดกับมาริสสา ชายตัวเตี้ยใส่เสื้อเสิร์ฟที่ท่าแก้ว
แตกกลับเข้าไป เขาเห็นเธอฉนวนเดินไปด้านหลังแกลลอรี่ โหล่สอง
ข้างผลลู่

จากนั้นชายร่างเตี้ยจึงหันมาขอโทษขอโพยเขาอีกครั้ง แผลเฮดเดอร์
ไม่สนใจจะฟัง

“มันเป็นอุบัติเหตุ” เขาพูดหัวงๆ และพยักหน้ารับเหมือนไม่ใส่ใจ
จังหวะนี้ถือเป็นโอกาสทองที่ไม่ควรพลาด...เขารีบสาวเท้าไปที่โต๊ะ
ต้อนรับตรงทางเข้า

“บอกคุณฮาร์ตเวิร์ดด้วยว่าผมกลับไปแล้ว” เขาบอกและเดิน ออก
จากแกลลอรี่ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรเรียกคนขับรถ

เขาจะส่งเช็คค่าเดรสชุดใหม่ให้มาริสสา แลกด้วยเครื่องประดับ
ชิ้นเล็กๆ ให้เธอสวมเข้าชุดกัน แต่ันเธอคงพอใจ แต่ันเท่ากับว่าคืนนี้
เขาต้องอยู่อย่างเดียวตาย

อดนึกถึงสาวเสิร์ฟที่มาริสสาขวาดไล่ขึ้นมามาไม่ได้ เขานึกหน้าเล็ก
น้อย...จะไปว่าเธอก็ก็นไม่ได้ เพราะนั่นคืออุบัติเหตุ ใจก็เลยกลับไปถึงหน้า
เธอในความทรงจำ

เธอหน้าผาน่ารักจิ้มลิ้ม พอใส่กระโปรงสั้นสีดำนี้อีกเป็น
สีขาวคาดอยู่ตรงหน้า เข้ากับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาวแบบนั้นแล้วยิ่งทำให้
เธอดู...

น่าพาขึ้นเตียงที่สุด...น่าจะใช้คำนี้ได้

โอย...อย่าให้ประเจิดประเจ้อหรือใจงัดขึ้นมาเกินไปเลยเธอ แต่พูดก็
พูดเถอะว่าชุดฟอร์มขาวดำแบบนี้...พอมารวมกับผมสีบลอนด์และขนตา
เป็นแพยขาวอ่อนของเธอแล้ว...มันได้เรื่องจริงๆ

อยู่ๆ เขาก็เกร็งขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ให้ตาย...สิ่งนี้ไม่สมควรเกิดขึ้นตอนนี้ที่สุด ถึงเธอจะน่ารักจิ้มลิ้ม
แค่ไหน แต่ก็ไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่ เขาเคยมีสัมพันธ์ด้วย

อีกอย่างคน อย่างเขาไม่เลือกผู้หญิงสวยๆ แต่จะค่อยๆ ดูไม่เฉพาะ
แต่หน้าผาเท่านั้น จะดูว่าพวกเธอมีวิถีชีวิตที่คล้ายคลึงกันหรือไม่...

และแน่นอน เขาไม่คิดจะดวงกับใครถาวร

รถแล่นมาจอดเทียบริมฟุตบาท เขาก้าวเท้าเข้าไปด้านใน ดินนี้คง
ต้องเอาเวลาทั้งหมดที่มีทำแผนงาน อีกอย่างพรุ่งนี้ก็จะบินไปนิวยอร์กแล้วเข้า
ที่นั่นมีผู้หญิงมากมาย ให้เลือกมาปลดเปลื้องอารมณ์แทนมาริสสา

เขาเอนกายพิงเบาะหนังเนื้อนุ่มมองเรือยบือโยไปนอกกระจกลิเข้ม
ขณะที่รถมุ่งหน้าไปตามถนนบอนด์สตรีท จึงผ่านกลับมาที่หน้าแกลลอรี่
อีกครั้ง นึกโง่งงใจที่ไม่เห็นมาริสสา

รู้สึกแย่น้อยที่ห้องปิดฉากความสัมพันธ์ด้วยวิธีห่วยๆ แบบนี้
แต่ก็ไม่คิดอะไรมาก เพราะรู้ดีว่าที่เธอชอบเขานักหนา นั้นเป็นเพราะฐานะ
และความมั่งคั่ง...ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

เกือบจะเซมองไปทางอื่นแล้วเชียว แต่จู่ๆ สายตาเหลือบไปเห็น
เงาร่างคุ้นตาที่กำลังเดินบนทางเท้าอย่างรวดเร็ว โผล่สองข้างนั้นผกผัน หัว
ที่คลุมด้วยผมสีบลอนด์ก็มองมา เธอสวมเสื้อกันฝนและสอดมือเข้าไปใน
กระเป๋าคือ หันบกระเป๋าสะพายไว้ข้างตัว...

สาวเสิร์ฟคนนั้นนั่นเอง

อยู่ๆ เขาก็กดปุ่มติดต่อกายในกับคนขับโดยไม่มีเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น
“หยุดรถ” เขาออกคำสั่ง

เขย่น้ำสาวห้าไปข้างหน้า ถ้าเดินแบบนี้ไปเรื่อยๆ สมองก็จะไม่คิดอะไร และลืมว่าเธอเพิ่งแต่งงาน...อีกแล้ว

นี่ฟ้ากำหนดมาให้เธอต้องแต่งงานเรื่อยไปจริงหรือ แต่มันก็เป็นความผิดของเธอเองนี่ละ จะไปโทษพวกเขาที่ได้ออกก็คงไม่ถูก เธอเอาแต่ใจลอย...จนถึงขั้นเหม่อ...เพราะผู้ชายหน้าผาดิฉันเหตือชื่อคนนั้น

ถ้าไม่เอาแต่ใจองเขา ก็คงพอระวังตัวไม่ให้เหตุการณ์แบบนั้นเกิดขึ้น แต่ที่เรอกลับเอาแต่ยื่นมองนิ่งๆ เหมือนคนบ้าก็ไม่ปาน

ตอนนั้นเหมือนทำอะไรไม่ถูก พูดได้คำเดียวว่าเขานหล่อเหลาจนแทบไม่น่าเชื่อว่ายังมีตัวตนอยู่จริง!

ไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนหน้าผาดิฉันขนาดนี้มาก่อน แกรมยังสะดุดตาที่สุด

คงเพราะเขาเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ ผิวเข้ม แกรมหน้าผาดิฉันล่ะ! ตอนจ้องหน้าก็เก็บรายละเอียดอะไรไม่ได้มาก แต่โดยรวมแล้วเขาเป็นคนหล่อสะดุดตาอย่างน่าอัศจรรย์

ตอนเขาหันมามองผาเธอ...

อยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนคนกำลังหายใจไม่ออก ตอนที่ดวงผาเข้มที่มีขนผายาวของเขาจ้องมา เหมือนมีอะไรบางอย่างเข้ามาบีบหน้าอกจนอึดอัดไปหมด

ถัดมาคู่ดวงเขาก็ถามหาน้ำดื่ม และถัดมา...หายนะ ก็เกิดขึ้น

คุณบาร์เลตตีโกรธมากตอนเดินกลับเข้าไปหาเธอด้านหลัง เขาไล่เธอออกตอนนั้นเอง แกรมยังบอกว่าเธอโชคดีมากที่ไม่มีต้องจ่ายค่าเสื้อผ้า

ให้ผู้หญิงคนนั้น เพราะราคาของมันคงหลายร้อยปอนด์อยู่

แต่เธอก็ถูกไล่ออกโดยไม่ได้รับค่าจ้าง เพราะคุณบาร์ลัดต์บอกว่าจะต้องนำเงินจำนวนนั้นไปจ่ายค่าชั๊กแห่งชนิดพิเศษให้เธอแทน

เอาละ อย่างน้อยตอนนี้เธอก็สามารถทำงานทั้งช่วงกลางวันและหัวค่ำไปพร้อมๆ กันได้แล้ว

แหวงตาหม่นลงเมื่อนึกว่านี่ก็เข้ามาลอนดอน ได้สามเดือนแล้ว เธอดีใจที่ได้อยู่ใกล้บ้าน...ไกลจากความทรงจำเศร้าๆ ที่สร้างความเจ็บปวดทรมานเพราะการจากไปของผู้เป็นพ่อ

ดีใจที่ได้อยู่ไกลจากความสังสารของคนอื่นๆ ซึ่งบางคนก็ อ้อ เพื่อให้ความช่วยเหลือหรือด้านการเงินที่ไม่อาจยอมรับได้ แต่ขณะเดียวกันก็ต้องทนยอมรับกับการมาอยู่ในเมืองใหญ่ที่ไม่มีใครรู้จักเลยสักคนแบบนี้

ลอนดอนเป็นเมืองที่อยู่ลำบาก โดยเฉพาะกับคนที่ไม่มีสภาพคล่องทางการเงินอย่างเธอ แต่จะประคองชีวิตให้รอดไปวันๆ ก็ยากเต็มที

แต่เธอต้องทำให้ได้...อย่างน้อยก็จนกว่าจะหมดหน้าร้อน เพราะถึงเวลานั้นเธอก็จะกลับไปใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมเดิมๆ ที่แมนเชสเตอร์ แม้จะเจ็บปวดอยู่บ้างที่ไม่มีพ่อเคียงข้างอีกต่อไป

อยู่ที่นี้หางานง่าย อย่างน้อยก็มีงานให้ทำมากมาย แต่ก็เป็งานที่ค่อนข้างเหน็ดเหนื่อยและหนัก ภายในเวลาสามเดือนเธอจะได้ไม่มีเวลาหาหัวไปคิดเรื่องอื่น และมีเงินพอประทังชีวิตเท่าที่จำเป็น

อีกเรื่องที่ทำให้ไม่ชอบทำงานที่นี่ก็คือการทะเลาะเบาะแว้ง มันทำให้เธอถูกไล่ออกจากงานแรก ตอนนั้นเธอทำงานในร้านขายหาปลา¹ และเจอลูกค้าคนหนึ่งเอามือตัวเองเข้าไปในกระป๋อง

ตอนนั้นด้วยความที่หงุดหงิดหงุดจึงฟาดมือตีเขาแรงๆ ไปทีหนึ่ง เขาตำหนิและหลังจากนั้นเธอก็โดนไล่ออก ผู้หญิงที่ศูนย์จัดหางานไม่สังสาร

1 หาปลา - อาหารสเปนแบบหาปลา ซึ่งเป็นอาหารจานเล็กๆ

เธอบ้างเลย

"หน้าผาตีแบบที่หัดไว้ให้เป็นประโยชน์เสียบ้าง...ทำตัวให้คุ้นเคยกับเรื่องพวกนี้ได้แล้ว" เธอบอกบิดๆ

แต่เธอทำอย่างนั้นไม่ได้ โลกใบที่เคยอยู่ไม่มีคนทำอย่างนั้น และไม่มีใครคิดจะทำ ใจพวกเขาคิดถึงแต่เรื่องอื่น จนยากที่จะตัดสินพฤติกรรมนั้นได้ กระทั่งสายฝนเวลาผู้ชายที่นั่งมองมา...มันใจจ้ำจี้และไร้มารยาทสิ้นดี

แต่คงไม่ไร้มารยาทเท่าไร ถ้าผู้ชายที่ห่อเหี่ยวเขี้ยวมนั่งมอง

ความทรงจำของภาพเหตุการณ์นั้นผุดขึ้นมาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว คำว่าไร้มารยาทคงไม่ถูก ไม่ใกล้เคียงเลยด้วยซ้ำ สายตาที่เขามองมานั้น ทำให้เธอ...

ลืมหายใจ

อึดอัดในอกขึ้นมาทันทีเมื่อนึกถึงสายตาที่มองมา เธอเป็นคนน่าอัศจรรย์จริงๆ นะ! เป็นผู้ชายแบบที่สาวๆ ผันถึงใจล่ะ อาจจะเป็นคนรวยก็ได้ เพราะแขกที่มาในงานส่วนใหญ่ก็รวยๆ กันทั้งนั้น...หรืออย่างน้อยก็เรียกได้ว่ามีสรวงศ์ล่ะ

ท่าทางเขาก็ดูเป็นคนรวย มีอะไรบางอย่าง นอกเหนือจากใบหน้าที่คมเข้มหล่อเหลา อาจจะเป็นสูทตัดเย็บเป็นพิเศษ เน้นไหมผ้าไหม...หรือท่าทางมันอกมันใจ อวดดี ราวกับตัวเองเป็นเจ้าของชายจากประเทศใดประเทศหนึ่งในโลก....

เรียวกปากเธอเหยียดขึ้นบิดได้งั้นไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม เขาเหมาะแล้วที่จะอยู่ในลอนดอนขณะที่เธอไม่ใช่! เป็นผู้ชายที่เธอควรจะยื่นมองจากอีกด้านหนึ่งของบาร์ หรือไม่ก็โต๊ะ หรือไม่ก็อีกด้านหนึ่งของประตูซึ่งเป็นที่ๆ เหมาะกับทั้งเธอและเขาดีอยู่แล้ว พยายามทำตัวเป็นคนไม่มีตัวตน และไม่ยุ่งเรื่องคนอื่นต่อไปจะดีกว่า

หุดหู้ขึ้นมาอีกครั้ง แต่กิริยาสาวทำให้ใจจู้จี้ ใจหึงทั้งสองผู้ผลกลงโดยไม่รู้ตัว ก็ตอนนี้นะเธอหึงหุดหู้และเหงาจับใจ ถึงจะพยายามประหยัดเงิน